

ÂN TÌNH

**Hoàn lại cho nhau, thức tự cường
Cảnh đời điêu luyện, trí tình thương
Là duyên tạo hóa, ai nào biết!
Ân sư tử mụi cảm ơn tình**

Bối cảnh của tình đời đâu có ai mà thấu đáo được hoàn cảnh của mình nó sẽ ra sao. Từ tấm bé, lớn lên học tập, trao đổi chuyện đời, chuyện thế sự.

Gặp nhiều hoàn cảnh bất trắc xảy ra, mà mình không biết giải quyết làm sao cho ổn thỏa. Mình cứ lẩn la, trong chốn trần đời mà sinh sống. Mà không biết mình sống để làm chi!

Và có ai nói cho mình, sống để làm gì và chết sẽ về đâu?

Mình cứ chạy theo ảo vọng, sống một kiếp sống tha phương. Rồi cuộc đời cứ trôi giạt mãi, trên biển lửa của tiền tình.

Mà ai vào đó thì cũng phải ngậm sầu và khóc hận. Tiền và tình nó làm cho con người ta điêu linh và khổ hận. Mà mình thấy nhiều người điên loạn cũng chính vì nó, nếu không có nó thì thiên hạ sẽ chết. Quan niệm này, tư tưởng này quá lệch lạc, nên người ta mới chết kẹt trong đó. Dù là bạc tỉ có trong tay.

**Dù cho bạc tỉ trong tay
Nhưng mà đâu biết, thân mình ai xây!
Ngỡ rằng mình tưởng mình hay
Xây tiền xây bạc, xây mồ chôn thân**

Xưa kia, người ta không có tiền, mà người vẫn sống. Nên xưa kia người ta không biết sự chết sự khổ là gì và người xưa sống rất lâu. Có thể trên 100- 200 tuổi. Tâm hồn của người xưa thanh thản, cao thượng vô biên, họ sống với thiên nhiên hòa cùng muôn giới.

Tinh thần cởi mở, không biết hận thù, chém giết. Họ thương yêu đùm bọc lẫn nhau trong mỗi hoàn cảnh. Vì ngày xưa, tiền chưa có in ra.

- Ngày xưa người nguyên thủy, sống bằng cái tâm, nên sống lâu.
- Ngày nay người văn minh, sống bằng tờ giấy bạc đô la, hay chết sớm.

Vì hoàn cảnh tiến triển của nhân loại, vì lòng ích kỷ của cá nhân. Muốn được sung sướng, mà hạn hẹp lòng phát triển của mình, nên con người sanh ra khổ và bệnh tật, mặc dù là thông minh.

**Thông minh, mình hiểu chuyện mình
Sửa tâm sửa tánh, cho thành hiền lương
Hiền lương thì chẳng có vương
Con đường tục lụy, hướng mình không minh**

Người thông minh, mà bị tai họa là tại vì mình hạn hẹp, ích kỷ của cá nhân thành ra bị khổ. Chứ con người sanh ra, không bao giờ bị khổ.

Con người, càng ngày, càng văn minh, mà tại sao con người mình bị khổ! Đó là tại mình, không biết xử dụng cái thông minh sẵn có của mình mà phát triển đi lên.

Cứ hướng theo chiều tham lam sung sướng cá nhân mà thiên hạ đại họa.

Đại họa là sao!

Là không biết mình là ai, lẫn quẩn, lẫn quẩn trong đường danh lợi.

Con người ta, sanh ra, **đâu phải** có danh, có lợi là sống hạnh phúc thanh nhàn.

Cái danh cái lợi đó nó tạo cho mình ác thêm.

Cái chuyện này mình biết, giỏi quá, tham quá, thành ra ác, chuyện ích kỷ, mà mình không hay, tạo cho đầu óc mình u tối, kiếm chuyện lừa lọc người. Thì mình không bao giờ sống sung sướng và hạnh phúc.

Hạnh phúc ở đây, đâu có phải bạc tiền và danh vọng, mà làm cho con người ta hạnh phúc.

Nếu tiền bạc, danh vọng, sung sướng và hạnh phúc thì đức Phật Thích Ca, khỏi bỏ ngai vàng, đi tu.

Hạnh phúc là mình có một đời sống thanh tao bất diệt, ngàn đời hạnh phúc. Một sự sống vô biên, tâm định. Mà khỏi cần đòi hỏi van xin hay khẩn cầu.

Muốn có một sự sống thanh bình vĩnh cửu hạnh phúc là mình phải tu, phải lập hạnh hy sinh, để trở thành một kẻ hữu hiền nhân.

Hữu nhân ở đây thì ai cũng có.

Nhưng mà hữu hiền nhân ở cõi Vô Vi là người không tham danh địa vị. **Địa Vị** nó làm cho người ta con mắt tối mù. Chứ **Nhơn Vị** hữu hiền nhân là ánh sáng vô biên.

Trần gian thì lập Địa Vị. Còn cõi Vô Vi, Thiên Không, thì chỉ lập Nhơn Vị hữu hiền nhân.

Thế nên tu Vô Vi là học Nhơn Vị hữu hiền nhân.

Nhơn Vị hữu hiền nhân thì có: **Trí, lễ, nghĩa, đức, tín.**

Nhơn Vị con người là "Nhơn sinh quan, tánh bốn thiện".

Nếu thực sự là nhơn, thì ai cũng có tánh thiện. Sinh ra từ thuở bé, thì đã có tánh thiện. Nhưng mà cõi Ta Bà, nó làm, Nhơn Sinh Quan, của con người biến mất.

Tu lập Nhơn Vị nó có tròn, rồi mình mới lập Thiên Vị sau.

Trần gian địa vị lụy phiền

Tâm thân bất ổn, trí mình bất an

Trời ban Nhơn vị tu thân

Hướng về Phật pháp, tu tâm dưỡng hồn

Thượng Đế gởi mình, xuống trần gian, để học đạo.

Tu thì phải hy sinh và chịu nhục.

**Tu thiên không biết nói sao
Mặc cho thử thách, ta nhìn chân mây
Xa xa thấy bóng Di Đà
Ôn tồn dạy bảo, nhẫn hòa tiến thân**

Lời Phật khuyên

**À ơi! con ngoan, con ráng đi con
Để Cha gồng gánh, đoạn sầu với con
Lo cho con được vuông tròn
Là Cha mãn nguyện, cuộc đời của Cha**

**Con ơi con biết không con
Con là ánh sáng, ánh chơn hồn của Ta
Nhìn con Cha chẳng nở xa
Thấy con đau khổ, Cha đau đớn lòng**

**Nỗi buồn thốn thức trong tâm
Bê trên sỏi ấm, tâm tư của mình
Vui tu vẫn được sinh tồn
Đó đây sum hợp, thấy hồn vui tươi**

Hiểu được cái buồn, quán thông được cái khổ, thì thấy mình vui hơn.

Bởi vì buồn, nó đem lại nguồn vui, nó bù đắp lại cho mình những khi tâm hồn mình trống vắng. Cái buồn, nó nở rộng tình thương hơn, cái buồn, nó mới dạy cho mình khai tâm mở trí, nó mới dạy cho mình mở lượng từ bi hơn.

Mình mới thương yêu nhân loại nhiều hơn, thương yêu tất cả, những gì xung quanh.

**Thân này xây bởi vạn linh
Giúp cho tiến hóa, linh hồn thăng hoa
Mang ơn làm kiếp con người
Nguyện đem thân xác, đắp đền ơn xưa**

Ai ai cũng sẽ buồn, sẽ khổ, mà họ không thấy được niềm vui và lối thoát.

Còn ngược lại mình không bao giờ thấy sự buồn nó đến, mặc dù sự đời vẫn chê bai. Nhưng mà mình thấy được niềm vui vô tận, trong cái buồn.

Niềm vui này mình muốn nói ra cho mọi người cùng cảm thức. Mình chịu đựng được sự buồn, thì mình mới thấy mọi người, đều đang trong vòng Tứ khổ: Sinh, bệnh, lão, tử.

Nếu mình muốn có được niềm vui, thì mình phải cố tu, từ hành động một.

Một bước chân đi cũng làm chấn động cả càn khôn. Nếu mà không có càn khôn tôi luyện thân này, thì bước chân của mình đi, vô ý nghĩa. Mình đi đứng nằm ngồi đều có trật tự, nếu không có trật tự, thì tự nó đã rời ra.

Mà sự trật tự này do ai sắp đặt, có phải Thượng Đế mới có khả năng này không. Không có ai có khả năng xây ra nguyên lý này ngoài Thượng Đế.

**Tình Trời sống động dựng xây
Trong không mới thắm, mới tâm chơn linh
Chơn linh cảm mến thương thâm
Qui về nội thức, thấy tình thâm sâu**

Nhớ về chính mình, thì thấy Thượng Đế có sự hiện diện trong ta. Thượng Đế đã luân lưu theo mình, từ nhiều muôn kiếp, nhiều năm, nhiều tháng.

Thượng Đế rất là vất vả, biến thành mọi trạng thái mà phục vụ chúng sanh.

Mình sẽ thấy được Thượng Đế ở trong đó. Nếu Bác tu Vô Vi thì Bác sẽ chứng: Thượng Đế không xa Bác.

Nhưng mà chúng sanh khổ, không tu, cứ phiền hà, trách móc Thượng Đế. Tạo cảnh điều linh.

Bác tu Vô Vi điển quang trường sanh học, có thể Bác và mọi người sống trung bình 100 tuổi, ít bệnh hoạn. Lúc đạt rồi, không còn trách và phiền hà Thượng Đế nữa.

Cảnh điều linh buồn tủi này, bắt buộc phải có trên thế gian, để con Ngài mới chứng, cảnh hữu dụng mà Ngài đã từng xây, là "Thiên Đàng".

Ngài đã xây thế giới, thì Ngài cũng ước muốn thế giới có hòa bình, và Ngài sẽ tạo cho con Ngài có một đời sống an vui.

Tình Trời tận độ cho mỗi chúng sanh, dìu bước cho mỗi chúng sanh, có đường hướng thẳng hoa. Có một tinh thần bất khuất, thương yêu nhân loại, cùng nhau dìu tiến trên bước đường cứu khổ và ban vui.

NHỚ BỀ TRÊN

Nhớ Trời nhớ Phật nhớ thương
Thương ai, ai nhớ, tình con nhớ Người
Nhớ Người trong lúc thâu đêm
Thương Người con chỉ, tham thiền định tâm

Nhớ Người con chỉ âm thầm
Thương Người con chỉ, tham thiền định tâm
Bề trên ban trải muôn phương
Tình thương nhân loại, đắp xây ở mình

Nhớ Người tâm Phật thật xinh
Thương Người con vẫn, làm tinh thực hành
Điển quang Trời Phật chứng hành
Thương Người giao cảm, tình thâm chơn tình

Nhớ Người ở tận trên cao
Thương Người phải xuống, trần gian bùn lầy
Thế gian đủ chuyện lọc lừa
Thương Người con phải, xa là thế gian

Nhớ Người như nắng nhớ mưa
Thương Người con phải, nắng mưa vẫn hòa
Nhớ Người đơn giản xác xơ
Thương Người đăm bực, thực thi điều lành

Nhớ Người hôm sớm, hôm trưa
Thương Người con cũng, sớm trưa nhẩn hòa
Nhớ Người biết nói chi ai
Thương Người con phải, tìm về nơi con

Nhớ Người ở tận hư vô
Thương Người con phải, tìm về cõi không
Nhớ Người ánh sáng diệu thâm
Thương Người sưởi ấm, tấm lòng cô đơn

Nhớ Người cười nói uyên thâm
Thương Người nhả ngọc, tình duyên Phật Trời
Nhớ Người con nít gọi ông
Thương Người hạ giọng, dạ vâng trả lời

Nhớ Người nói thấp mà cao
Thương Người chỉ biết, thực thi lời Người
Nhớ Người con viết vào đây
Thương Người con chỉ, làm tinh khóc thầm

Nhớ Người, ân điển thâm sâu
Thương Người chỉ đạo, cho người tu chơn
Tấm thân nhỏ bé hồng trần
Thương Người con chỉ, niệm thầm Nam Mô ...

Kính bái
Con
Lê Thành Lợi